

Dr Jeffrey Niehaus, Teologia biblijna, Sesja 8,

Przymierze Dawidowe

© 2024 Jeffrey Niehaus i Ted Hildebrandt

To jest dr Jeffrey Niehaus w swoim wykładzie na temat teologii biblijnej. To jest sesja 8, Przymierze Dawidowe.

Teraz, jak pamiętamy, kiedy mówiliśmy o przymierzu Abrahama, to przymierze samo w sobie zawierało zapowiedź, powiedzmy, trzech różnych przymierzy.

To znaczy, cały specjalny program łaski. Przymierze Mojżeszowe i Przymierze Dawidowe implikowały królewskość w Księdze Rodzaju 17, kiedy Pan powiedział, że królowie wyjdą z Abrahama i Sary. Nowe Przymierze implikowało zarówno ucieleśnienie, jak i włączenie obietnicy z Księgi Rodzaju 12, że w potomstwie Abrahama wszystkie rodziny ziemi zostaną pobłogosławione, powtórzone w Księdze Rodzaju 22, oraz przez przejście Pana między częściami w Księdze Rodzaju 15, symbolicznie zapowiadając krzyż, gdzie Pan weźmie na siebie karę za potomstwo Abrahama.

I tak konkretnie, Przymierze Dawidowe antycypowane w Przymierzu Abrahamowym. Ważne jest, aby zrozumieć, że Przymierze Dawidowe, jak powiedzieliśmy, Dawid jest również prorokiem-pośrednikiem przymierza, ale pośrednikiem bardzo nietypowego przymierza, ponieważ koncentruje się na linii królewskiej. To wszystko, co ma wspólnego.

Sam Dawid nadal podlegał Przymierzowi Mojżeszowemu. Rzeczywiście, później stało się to problemem dla Izraela. Na przykład w Księdze Jeremiasza, w rozdziale 17, który jest czasami nazywany Kazaniem Świątynnym, Jeremiasz musi powiedzieć, lub Pan mówi przez niego, nie dajcie się zwieść zwodniczym słowom, mianowicie świątynia Pana, świątynia Pana, świątynia Pana.

Kiedy Pan zawarł to przymierze z Dawidem, obiecał, że potomstwo Dawida zbuduje świątynię, co uczynił Salomon. Ale ludzie źle to zrozumieli i pomyśleli, że skoro mamy świątynię, to wszystko jest gotowe. Pan nigdy nie opuści swojego domu, więc Jerozolima nigdy nie zostanie podbita.

I rzeczywiście, kiedy Sennacheryb najechał Judeę i podbił wszystko oprócz Jerozolimy, wyglądało na to, że tak właśnie będzie. Więc Jeremiasz musi im powiedzieć w tym rozdziale, że nie można popełniać tych wszystkich grzechów, a potem przyjść i myśleć, że zostało się przebaczone, a potem wyjść i popełniać je ponownie tylko dlatego, że dostało się świątynię. Czego nie zrozumieli, to że Przymierze Mojżeszowe przebiło Przymierze Dawidowe, powiedzmy.

Było to rządzące przymierze, a sami królowie musieli być mu posłuszni. Tak więc, mimo wszystko, Dawid pośredniczył w przymierzu, ale było to przymierze wąsko ukierunkowane na linię królewską. Cóż, jest to przewidywane, jak powiedzieliśmy, przez obietnicę królów w Księdze Rodzaju 17.

Wiemy, że Dawid był prorokiem, ale nie myślimy jeszcze o byciu prorokiem-pośrednikiem przymierza, ale wiemy, że był prorokiem przymierza, ponieważ mamy tutaj, co się dzieje z Samuelem namaszcającym go, bierze on olej, róg oleju i namaszcza go w obecności jego braci. I od tego dnia duch Pana zstąpił na Dawida w mocy, a Pan mówił przez Dawida. Nawiasem mówiąc, jest to interesujące stwierdzenie: od tego dnia duch Pana zstąpił na Dawida, zstąpił na Dawida, jest Hebrajczykiem, właściwie.

Ale sedno sprawy jest takie: czasami ludzie pomyślą, no cóż, przed Pięćdziesiątnicą, może byli jacyś ludzie pod starym przymierzem, którzy faktycznie mieli Ducha Świętego, tak jak my. I przypuszczam, że gdybyś chciał wskazać kogoś, kto twoim zdaniem mógłby być dobrym kandydatem, Dawid z pewnością byłby tym kimś. Ale powiedziano nam tutaj, że duch przyjdzie do niego.

I tak, nigdy nie powiedziano ci, że duch mieszkał w nim. I nigdy nie powiedziano ci, że duch mieszkał w kimkolwiek pod starym przymierzem. Nikt nie jest nazywany świętynią pod starym przymierzem z tego powodu.

I tak, ale to świetna rzecz mieć Ducha Świętego przychodzącego do ciebie każdego dnia. To wcale nie jest zła rzecz. On jest z tobą.

On cię prowadzi. On daje ci mądrość i tak dalej. Duch przemówił przez Dawida.

Świetnym przykładem tego jest to, co czasami nazywa się ostatnimi słowami Dawida, po tym, co czytamy w Piśmie Świętym. To są ostatnie słowa Dawida. Wyrocznia Dawida, syna Jessego, wyrocznia człowieka wywyższonego przez Najwyższego, człowieka namaszczonego przez Boga Jakuba, pieśniarza Izraela.

Mówi, że Duch Pański mówił przeze mnie. Jego słowo było na moim języku. Więc Dawid z pewnością był prorokiem.

Rzeczywiście, duch mówiący przez niego jest tym samym, co jego, słowo Pańskie na języku Dawida, co wskazuje na rzeczywistość Nowego Testamentu, którą Jezus bardzo jasno przedstawia. Jezus mówi, że słowa, które mówię do was, są duchem. Tak więc słowa, które prorok mówi lub pisze, są w rzeczywistości Duchem Świętym przyjmującym formę słów, dającym nam słowa.

Podczas gdy Nowy Testament nazywa Dawida prorokiem, Piotr tutaj w Pięćdziesiątnicę wyjaśnia, co się dzieje. Mówi, mogę wam powiedzieć z całą

pewnością, że patriarcha Dawid umarł i został pochowany, a jego grób znajduje się tutaj do dziś, ale był prorokiem i wiedział, że Bóg obiecał mu przysięgą, że umieści jednego z jego potomków na tronie. Widząc, co go czeka, mówił o zmartwychwstaniu Chrystusa, że nie został porzucony w grobie, ani jego ciało nie uległo rozkładowi, nawiązując do Psalmu 16.

Piotr wyjaśnił, że to, co widzą w Pięćdziesiątnicę, jest spowodowane tym, co uczynił Chrystus. Cóż, jako prorok, rozmawialiśmy o tym, jak toczy się wojna, a następnie zawierane jest przymierze, i widzimy ten wzór również w przymierzu Dawida. Dawid ma te różne kampanie, a następnie w 2 Samuela 7, po nich, czytamy, okej, Pan osiadł w swoim pałacu, a Pan dał mu odpoczynek od wrogów wokół niego.

To przygotowuje grunt pod to, co następuje. I to jest interesujący fragment pod względem tego, co prorok może lub nie usłyszeć. Rozumiemy, że Dawid jest prorokiem.

Natan jest również prorokiem. I tak Dawid mówi do Natana, po tej wojskowej, tej serii wojskowych sukcesów, mówi, oto mieszkam w pałacu z cedru, podczas gdy arka Boża pozostaje w namiocie. Natan odpowiedział królowi, cokolwiek masz na myśli, idź i zrób to, bo Pan jest z tobą.

Teraz, może to wydawać się trochę niejasne dla współczesnego czytelnika, ale myślę, że jest wystarczająco jasne nawet dla współczesnego czytelnika. Ale w starożytnym kontekście Bliskiego Wschodu jest to bardzo oczywiste. W starożytnym świecie, jeśli król i pogańskie zwierzęta były pełne tego typu rzeczy, wychodzili, toczyli wojnę, odnosili zwycięstwa i wracali do domu.

Zrobią jedną rzecz, jedną z tych rzeczy. Przynajmniej poświęcą część łupów wojennych Bogu, który, jak myśleli, dał im zwycięstwo. Albo jeśli świątynia Boga będzie wymagała odnowienia, to to zrobią.

Albo jeśli wydaje się, że nowa świątynia dla Boga jest w porządku, zbudują nową świątynię. Więc kiedy Dawid to mówi, czyni to pośrednie stwierdzenie, ale tak naprawdę mówi, spójrz, oto jestem w pałacu z cedru — Pan jest w namiocie.

Zbudujmy mu pałac z cedru. W rzeczywistości słowo oznaczające pałac w języku hebrajskim oraz pałac i świątynia są tym samym. Heikal jest tym słowem.

To naprawdę zapożyczenie. To transkrypcja, która sięga sumeryjskiego. Oznacza duży dom.

Dlatego może to być pałac lub świątynia: ponieważ król ma duży dom i pałac. Pan ma duży i jest Bogiem; ma duży dom, świątynię. Innym słowem używanym dla obu jest po prostu słowo oznaczające dom.

I to jest słowo, które pojawia się w tym fragmencie. Więc Dawid mówi dom. I tak, Nathan, to jest to, co w tym kocham, ponieważ Nathan jest prorokiem.

A więc jaka jest jego odpowiedź dla Dawida? Nathan w tym momencie odpowiada z tego, co rozumie ze świata, w którym żyje. Bóg dał naszemu królowi zwycięstwo. Oczywiście, budujemy świątynię dla Boga.

Więc mówi on o swoich kulturowych oczekiwaniach. Więc mówi, jasne, idź i zrób to, cokolwiek masz na myśli. Ale co potem? Cóż, Pan mówi do Natana tej nocy i mówi, nie, nie, to nie to, co się wydarzy.

To wcale nie jest to, co mam na myśli. Idź i powiedz mojemu słudze, Dawidowi, że tak mówi Pan. Czy ty zbudujesz mi dom, w którym będę mieszkał? Nie mieszkałem w domu od dnia, kiedy wyprowadziłem Izraelitów z Egiptu, aż do dnia dzisiejszego.

Przenosiłem się z miejsca na miejsce, mając namiot jako mieszkanie. Gdziekolwiek się przemieszczałem z Izraelitami, czy kiedykolwiek powiedziałem któremuś z ich władców, którym rozkazałem, aby paść mój lud Izraela, dlaczego nie zbudowałeś mi domu z cedru? Teraz więc powiedz mojemu słudze, Dawidowi, że tak mówi Pan Zastępów: Wziąłem cię z pastwiska i spośród trzody, abyś był władcą nad moim ludem, Izraelem.

Co ciekawe, to samo mówi Amos później w Królestwie Północnym. Mówi, że Pan zabrał mnie z podążania za trzodą i przyprowadził tutaj, abym prorokował. Jest to wyraźne stwierdzenie suwerennego wyboru kogoś przez Pana na urząd.

Tak mówi Pan: Wziąłem cię z pastwiska i od stada, abyś był władcą nad moim ludem. Byłem z tobą wszędzie, dokądkolwiek poszedłeś. Wytępiłem wszystkich twoich wrogów przed ciebie.

Teraz uczynię twoje imię wielkim jak imiona największych ludzi na ziemi, i dam miejsce mojemu ludowi, Izraelowi, i zasadzę ich, aby mogli mieć własny dom i nie byli już niepokojeni. Niegodziwi ludzie nie będą ich więcej uciskać, jak to czynili na początku i jak to czynili od czasu, gdy ustanowiłem przywódców nad moim ludem, Izraelem. Dam ci też odpoczynek od wszystkich twoich wrogów, a wtedy Pan ci oświadczy, że sam Pan zbuduje dla ciebie dom.

Gdy dni twoje się skończą i spoczniesz ze swymi ojcami, wzbudzę potomka twego, który przyjdzie po tobie z twego ciała, i utwierdzę jego królestwo. On zbuduje dom dla imienia mego, a ja utwierdzę tron jego królestwa na wieki. Ja będę mu ojcem, a on będzie mi synem.

Gdy popełni zło, ukarzę go różgą ludzi, chłostąadaną przez ludzi, ale moja miłość nigdy nie zostanie mu odebrana, tak jak odebrałem ją Saulowi, którego usunąłem przed tobą. Twój dom i twoje królestwo będą trwać na wieki przede mną, a twój tron będzie utwierdzony na wieki.

Natan przekazał Dawidowi wszystkie słowa tego całego objawienia. Okej, cóż, jest tu kilka rzeczy. Po pierwsze, znowu, interesującą rzeczą w tym wszystkim jest to, że Natan jest prorokiem, więc pierwsza odpowiedź Natana jako proroka, jako człowieka do Dawida, brzmi: no cóż, idź i zrób cokolwiek masz na myśli, Pan jest z tobą.

Ale w tym momencie mówi po prostu jak człowiek, zgodnie z własnymi kulturowymi oczekiwaniami. Później pojawia się Pan i mówi mu: nie, mam na myśli coś innego. Tak więc fakt, że jest prorokiem, nie oznacza, że każde słowo, które mówi, pochodzi od Pana.

On po prostu wyraził swoje myśli jako człowiek. Pan miał coś innego na myśli, a inną rzeczą jest to, że Pan zamierza zbudować dom Dawida, więc jest tu gra słów ze słowem dom, ponieważ Dawid chce zbudować dom Pana, co oznacza świątynię. Pan mówi: Zamierzam ustanowić twój dom, twoje domostwo, twoją dynastię i jakkolwiek twoje potomstwo zbuduje dom dla mojego imienia, imię oznaczające istotną naturę, istotny charakter, istotę Boga, w tym przypadku Pana.

I to było zrozumienie. Tak nawiasem mówiąc, kiedy czytaliście w Jana 14:24, aż do tej pory o nic nie prosiliście w imię moje. Proście, a otrzymacie, a radość wasza będzie pełna.

Cóż, co to znaczy? Myślę, że rozumiemy, że nie; cóż, niech Maserati z tytułem i kluczami pojawi się jutro rano na moim podjeździe w imię Jezusa. To nie jest jakaś magiczna formuła. Jeśli prosimy zgodnie z Jego naturą, to On to zrobi, a nasza radość będzie pełna, ponieważ jesteśmy z Nim na tej samej stronie.

Dostajemy radość proszenia o to, co On chce zrobić. Możemy być częścią tego. Ale tak czy inaczej, Pan zbuduje ten dom, ale to potomstwo Dawida, o którym wiemy, że jest Salomonem, robi to.

Będę jego ojcem. On będzie moim synem. Rozumiemy, że to adopcyjne synostwo.

Pan nie mówi, że Dawid, twój syn, będzie, a twoje potomstwo narodzi się z góry, nadprzyrodzone narodziny. Ale obiecuje, że nawet jeśli zgrzeszy, moja miłość i hebrajskie słowo tam to hesed, które wolałbym przetłumaczyć jako łaska, ale nigdy nie zostanie mu odebrane, tak jak odebrałem ją Saulowi. To dość ciężkie stwierdzenie, ponieważ to słowo, które jest tłumaczone jako miłość, jest w rzeczywistości częścią pary słów przymierza w języku hebrajskim, miłość i prawda lub łaska i prawda, jak bym to przetłumaczył.

To widać również w Jana 1. Prawo przyszło przez Mojżesza. W Jezusie mamy łaskę i prawdę.

Powiedziałbym, że w Jezusie mamy istotę przymierza, o co w tym wszystkim chodzi, o relację przymierza. I to jest dość ciężkie stwierdzenie o Saulu. Ale Pan mówi, że może zgrzeszyć, ale nie zamierzam mu tego odbierać.

A potem jest ta obietnica: Twój dom i królestwo będą trwać na wieki, a Twój tron będzie ustanowiony na wieki. To jest miejsce, w którym Izrael popełnił błąd, ponieważ pomyślał, no cóż, to wszystko. Mamy gwarancję.

Pan sam siebie tutaj wpędził w kozi róg. Nie ma znaczenia, jak bardzo grzeszymy. Jerozolima nigdy nie upadnie. Syjon nigdy nie upadnie.

I oczywiście, rzecz w tym, że ma to nadprzyrodzoną, nadziemską rzeczywistość, ponieważ syn Dawida, mianowicie Jezus, zawsze był królem nad Izraelem i zawsze nim jest. Ten tron trwa wiecznie, a jego królestwo trwa wiecznie, ale to nie jest ziemski tron ani królestwo, które ludzie naturalnie prawdopodobnie mieli na myśli, gdy to słyszeli. Cóż, chociaż słowo przymierze nie pojawia się tutaj, jest to rozumiane jako zawarcie przymierza Dawidowego.

Psalm 2 później to odzwierciedla, a ja starałem się tutaj nakreślić odpowiadające temu części. Więc oba te, wiesz, w 2 Samuela 7, masz bezpieczeństwo przed wrogami, o których się mówi, a Pan ustanawia swój tron. Pan będzie jak Ojciec .

Król będzie jak jego syn. To adopcyjne synostwo. I jest karcenie.

Wiesz, ukarzę go różgą ludzi, ale nie odejmę mu mojej łaski. Psalm 2 niektórzy myślą, a ja myślę, że to prawdopodobne, że Psalm 2 miał związek z okazją wstąpienia Salomona na tron. I tak te rzeczy wchodzą do gry.

I tak, gdy w wersecie 7 słyszymy lub czytamy, jesteś moim synem dziś, ja cię zrodziłem, rozumie się, że to jest synostwo adopcyjne i to jest w porządku. Ale później, jest to podchwyczone w Nowym Testamencie w Hebrajczyków 1 jako część dyskusji, że syn jest lepszy od aniołów. Do którego z aniołów kiedykolwiek powiedział, jesteś moim synem dziś, ja cię zrodziłem.

I oczywiście w przypadku Jezusa jest to prawdziwy, prawdziwy początek narodzin z dziewicy, jak wiemy. Karcenie jest tutaj wspomniane. Nie jest wspomniane w Psalmie 2, myślę, że prawdopodobnie powodem tego, jeśli rozumiemy to jako poemat o wstąpieniu Salomona na tron, jest to, że wstąpienie Salomona na tron byłoby uroczystą okazją.

I prawdopodobnie nie powiesz, och, i nawiasem mówiąc, jeśli popełnisz gafę, to właśnie się stanie. Więc prawdopodobnie dlatego ten rodzaj nuty tam nie brzmi. Ale tak czy inaczej, masz to.

Oczywiście, Gunkel nazwał to królewskim psalmem, który dotyczył współczesnego króla Izraela. I to jest w porządku, o ile to możliwe. Nie chciał przyznać, że użycie go później w Nowym Testamencie było spowodowane tym, że zapowiadał Chrystusa, co, jak rozumiemy, miało miejsce.

Cóż, nie zaszkodziłoby trochę pomyśleć o przymierzu i idiomie przymierza tutaj, idiomie cięcia przymierza, ponieważ, jak powiedzieliśmy, termin przymierze nawet nie pojawia się w tym fragmencie, chociaż jest powszechnie uznawany za ustanawiający przymierze Dawidowe. I nawiasem mówiąc, jedną rzeczą, która jest prawdziwa w 2 Samuela 7, tak jak jest prawdziwa w przypadku wszystkich innych doniesień o bosko-ludzkim zawarciu przymierza w Starym Testamencie, jest to, że są to narracje zawierające elementy przymierza lub traktatu, przez co rozumiemy, że przymierze jest zawierane. Podobnie jak w Księdze Rodzaju 1, masz przymierze zawarte w 2 Samuela 7, a termin przymierze się nie pojawia.

W przeciwieństwie do Księgi Rodzaju 1, później masz odniesienie do zawarcia przymierza w odniesieniu do Dawida. I tak oto kilka przykładów: 2 Kronik 7, Ustanowię twój tron królewski, jak dosłownie tnę lub tnę dla Dawida, twojego ojca, gdy powiedziałem, że nigdy nie zabraknie ci mężczyzny, który będzie rządził Izraelem. I przejdźmy do kilku innych tutaj.

Dawid, ponieważ używając idiomu, ciąć dla 2 Kronik 21; niemniej jednak, z powodu przymierza, Pan uczynił z lub ciąć dla Dawida. Więc tutaj masz termin przymierze i cięcie. Pan nie chciał zniszczyć domu Dawida.

Obiecał, że będzie trzymał lampę dla siebie i swoich potomków na zawsze. I o tej notatce, nie lampie, ale jarzmie, opowiem za chwilę. Warto jednak zauważyć, że termin „cięcie przymierza”, który, jak wiemy, pochodzi z Księgi Rodzaju 15, ma związek z dosłownym cięciem zwierząt i przechodzeniem między nimi.

Termin ten jest używany w odniesieniu do przymierza Dawidowego, ale w historii nie ma nic, co mówiłoby nam, że Dawid kiedykolwiek miał taki rytuał w przypadku przymierza Dawidowego. Wygląda więc na to, że później, w odniesieniu do przymierza Dawidowego, można było użyć tego terminu, aby zawrzeć przymierze bez faktycznego zawłaszczania zwierząt. Ale nadal, wiesz, to jest boskie przymierze.

Pan daje przymierze. On to czyni. A co z lampą i jarzmem? Cóż, słowo na lampę po hebrajsku to nir , a n- i -r, można to zapisać.

I wygląda na to, że to jest słowo oznaczające lampę. I tak, to zostało przetłumaczone jako lampa, typowo. Kilka lat temu pewien uczoney napisał artykuł, w którym wskazał, że istnieje asyryjskie słowo niru, które oznacza jarzmo, i argumentował, że to, co się tu dzieje, to nie lampa, ale jarzmo.

Właściwie, to ma sens, ponieważ termin niru lub jarzmo był cały czas używany na określenie jarzma zwierzchnictwa, jarzma królewskość. Asyryjczycy chwaliliby się, że narzucam ciężkie jarzmo mojego zwierzchnictwa jakiemuś wasalowi. I prawdopodobnie nir tutaj nie oznacza, że obiecał mu lampę, ale jarzmo dla niego.

Innymi słowy, obiecał utrzymać władzę królewską dla siebie i swoich potomków. Ta idea, nawiasem mówiąc, i koncepcja jarzma były używane również w czasach Jezusa. Rzymianie używali swojego terminu yugum, co oznacza jarzmo, na określenie tego samego rodzaju rzeczy.

I tak, jest to dość interesujące, gdy Jezus mówi: weźcie moje jarzmo na siebie i uczcie się ode mnie, bo jestem cichy i pokornego serca, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych, bo mój ciężar jest łatwy, moje jarzmo jest łatwe, a mój ciężar jest lekki. Moje jarzmo jest łatwe, a mój ciężar jest lekki. Jeśli pomyślimy o tym na tle asyryjskim, narzucam ciężkie jarzmo mojej zwierzchności wasalowi.

Myślę, że może być tam połączenie, i to tylko w tradycji. Tak jak Jezus mówi, wiesz, poganie, panowali nad ludźmi. Więc Jezus mówi, wiesz co, weź moje jarzmo na siebie. To dobra rzecz, którą powinienesz zrobić.

Jestem twoim suwerenem, ale moje jarzmo jest lekkie. To nie jest ciężki ciężar. I jest cała ta gadka o tym, że Jezus jest naszym towarzyszem jarzma, wiesz, z dwoma wołami idącymi obok.

Coś w tym może być. Termin ten może być używany na więcej niż jeden sposób w tym samym momencie. Ale myślę, że jest tu sporo tła, które pomoże ci zrozumieć zwierzchnictwo w odniesieniu do jarzma.

Są tu inne przykłady, więc nie muszę czytać wszystkich. Masz je tutaj. Ale chodzi o to, żeby to podsumować: przymierze bez dosłownego cięcia.

Tak więc wyraźnie, w późniejszym użyciu tutaj, zacięcie przymierza niekoniecznie oznaczało fragment przysięgi lub ofiarę, ale zawsze miało sens ratyfikacji lub wprowadzenia czegoś w życie jako prawnego porozumienia. I przypominamy, że przymierze Noego jest kolejnym, które zostało zidentyfikowane jako takie bez ceremonii cięcia. Okej, więc częścią umowy z przymierzem Dawida jest to, że będzie ten dom w imieniu Pana.

Będzie ta obecność w świątyni. Będzie to przez potomstwo Dawida. To jest to, co jest obiecanie w przymierzu i narracji przymierza.

I to właśnie widzimy spełnione w 1 Księdze Królewskiej, gdy Salomon buduje świątynię. Więc jeśli odniesiemy to w tym momencie do głównego paradygmatu, możemy to zrobić. Będą pewne wariacje, jak zauważymy.

Ale Bóg działa przez swego ducha poprzez słowo, postać proroka. Z danych ze Starego Testamentu jasno wynika, że Dawid był prorokiem, ale w Dziejach Apostolskich 2 Piotr nazywa go takim i identyfikuje go jako takiego. Działa poprzez tę postać proroka, Dawida, aby walczyć i pokonać swoich wrogów, jak zauważyliśmy.

Następnie ustanawia przymierze. Jest w nawiasach, ponieważ nie jest z ludem, ale z samym Dawidem, a następnie z linią królewską. I podobnie, jeśli chodzi o ustanowienie tego ludu jako ludu Bożego, ustanawia Dawida jako jego króla z jego następcami.

A potem, ustanowienie świątyni wśród jego ludu, znowu, jest ustanowieniem świątyni, ale z powodu pracy potomstwa króla, będzie on mieszkał wśród nich. Tak więc ważne jest, aby zrozumieć różnice. On nie ustanawia, a Bóg nie ustanawia Izraela jako swojego ludu tutaj.

On już to zrobił w przymierzu mojżeszowym. On zapewnia im jednak pokój. A królowanie Dawida ma z tym coś wspólnego.

To przyniesie ludziom pewne korzyści. I to już przeczytaliśmy. On ustanawia linię Dawida jako królewską.

I to jest to, o czym czytaliśmy. Więc to jest jego skupienie. Skupia się na Dawidzie i królewskiej linii.

A jedną z rzeczy, które zamierza zrobić w ramach tego, jest wywyższenie imienia Dawida. Zauważamy ironicznie, Księgę Rodzaju 11, gdzie budowniczowie Wieży Babel powiedzieli: zbudujmy sobie miasto, abyśmy mogli uczynić sobie imię i nie rozproszyć się po powierzchni ziemi. Cóż, zrobmy sobie imię.

Co to znaczy? To znaczy, że jesteś dość znaczący, a ludzie prawdopodobnie nie przyjdą i cię nie zabiorą. I tak, nie zostałeś pokonany i rozproszony. Ale jest spora różnica między zrobieniem sobie imienia a tym, żeby Pan zrobił to dla ciebie.

To materiał ze Starego Testamentu, ale z pewnością ma współczesne zastosowania. Jeśli ty lub ja chcemy mieć świetne imię, to w pierwszej kolejności kwestionowałbym pragnienie tego, ale jeśli tego chcesz, lepiej, żeby Pan to zrobił. Ponieważ jeśli ty lub ja spróbujemy to zrobić, to nie jest to zbyt zdrowe.

To wcale nie jest zdrowe duchowo. To jest w kierunku chęci bycia jak Bóg. Chcę zrobić sobie nazwisko.

Nie, pozwól Panu uczynić twoje imię takim, jakie On chce. Jeśli jesteś pastorem megakościoła, jeśli jesteś pastorem 50-osobowego kościoła w Vermont lub czymś takim, cokolwiek to jest, pozwól Panu to uczynić. I oczywiście Pan obiecuje syna jako królewskiego dziedzica .

I o tym już mówiliśmy. Izajasz 9:5 to oczywiście fragment, który naprawdę wyraża, że to dziecko, które się narodzi, będzie nazywane potężnym Bogiem, Ojcem wiecznym, Księciem Pokoju. A jeśli spojrzymy na Jezusa mówiącego, kto mnie widzi, widzi Ojca, zobaczymy realizację tego.

Obietnica tego syna Dawida ostatecznie spełnia się w Chrystusie. Po tym nazwaniu w Izajasza 9:5 o tym, który ma się wcielić, jego imię będzie brzmiało, to dziecko się narodzi, a jego imię będzie potężny Bóg. Czytamy o wzroście jego rządu i pokoju, i nie będzie końca.

Będzie panował na tronie Dawida i nad jego królestwem, ustanawiając je i podtrzymując sprawiedliwością i prawością od tego czasu i na wieki. Gorliwość Pana Wszechmogącego tego dokona. I tak, patrzymy teraz na tego króla Dawida, jak widzimy, że jest on wspominany tu i ówdzie w prorokach.

I z pewnością jest tego sporo w Izajaszu. W miłości zostanie ustanowiony tron; w wierności zasiądzie na nim człowiek, jeden z domu Dawida, i tak dalej. W Izajaszu 22.22, co ciekawe, w domu Dawida, sługa w domu Dawida, Eliakim, syn Chilkiasza, który zastąpi Szebnę jako zarządca pałacu, ponieważ uczynił sobie kosztowny grób i wzmocnił obronę Jerozolimy i był częścią hulanki w obliczu nadchodzącego sądu.

Słyszał od Jeremiasza, że nadchodzą Babilończycy, a raczej od Izajasza, że nadchodzą Asyryjczycy. Słyszał, że nadchodzi sąd. Ale mimo wszystko zrobił to wszystko w obliczu tego wszystkiego.

Więc Pan sprowadza na niego sąd. I kładzie klucz do domu Dawida na Eliakimie. Co on otworzy, nikt nie może zamknąć, a co on zamknie, nikt nie może otworzyć. To po prostu znajduje fascynującą analogię, myślę, w Ewangelii Mateusza 16, kiedy Jezus mówi do Piotra: Dam ci klucze królestwa niebieskiego.

Oto więc Jezus z domu Dawida, mówiący do sługi z domu Dawida, tak jak tutaj. Dam ci klucze królestwa, cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Tak więc, trochę typologii, nawet pod chrystologią Dawida i Jezusa.

Ten fragment, nawiasem mówiąc, abyśmy zrozumieli, został źle zrozumiany. I nawet nie wiem, dlaczego jest tak tłumaczony, ponieważ po grecku mówi, że cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie. A cokolwiek stracisz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie.

Więc Jezus tutaj nie mówi: Piotrze, daję ci to polecenie, tę władzę, cokolwiek powiesz, będziemy cię wspierać. Mówi, że cokolwiek powiesz, to coś, co już zostało postanowione w niebie. Więc mówi: daję ci ten przywilej proroczego oświadczenia i wypowiedzi.

Więc to nie jest w rękach Piotra. On jest po prostu sługą, który w istocie donosi, wprowadzając w życie to, co zostało już związane lub rozwiązane w niebie. Cóż, Izajasz 55 jest również bardzo znanym fragmentem.

Słuchajcie mnie i przyjdźcie do mnie. Słuchajcie mnie, aby dusza wasza żyła. Zawrę z wami wieczne przymierze. Moja wierna miłość obiecana Dawidowi.

Zobacz, uczyniłem go świadkiem dla ludu, przywódcą i dowódcą ludu. Myślę, że to zmierza w kierunku tego, co czytamy później o Jezusie w Objawieniu 1:5. On jest wiernym świadkiem i z pewnością jest przywódcą i dowódcą ludu. To odzwierciedla przymierze Dawidowe, ale mówi o kimś, kto przyjdzie po nim, prawda? Wierna miłość obiecana Dawidowi, hesed, łaska obiecana Dawidowi nadejdzie.

I czytasz tutaj, zawrę z tobą wieczne przymierze. I to będzie przez tego, który będzie świadkiem, który jest z domu Dawida. Więc to jest prorocstwo.

To prorocstwo mesjańskie. I tak, powiedziałbym tutaj, mówiliśmy o terminie wieczne. Każde bosko-ludzkie przymierze, które jest nazywane przymierzem, jest nazywane wiecznym przymierzem, ale nie wszystkie trwają wiecznie.

Jak mam nadzieję pamiętamy, rozmawialiśmy o tym. Przymierze Noego nazywane jest przymierzem wiecznym. Na przykład, w Księdze Rodzaju 9:16 termin ten pojawia się po raz pierwszy w tym zwrocie, ale będziemy mieć nowe niebo i nową ziemię.

Więc nadejdzie dzień, kiedy przymierze Noego będzie prawnie martwe. Więc nie jest wieczne, ale słowo olam tłumaczone jako wieczne ma ideę, że jest tak odległe w przeszłości lub tak odległe w przyszłości, że jest poza zasięgiem wzroku. Jednak przymierze, o którym tu mowa, mówi o nowym przymierzu jako o wiecznym przymierzu.

List do Hebrajczyków 13, krew wiecznego przymierza jest wiecznym przymierzem, ponieważ nigdy się nie kończy. Nowe przymierze, przez które mamy nową ludzkość, mianowicie nas i nowe niebo i ziemię, które są na zawsze. To wszystko.

To jest ostatnie specjalne przymierze łaski, i jest ono wieczne, i możemy się z tego cieszyć. To jest więc motyw Dawida tutaj powiązany z tym w Izajasza 55. Jeremiasz 23 prorokował również tę mesjańską postać, że wzbudzę Dawidowi lub, dla Dawida, sprawiedliwą gałąź, Króla, który będzie mądrze rządził.

A Jeremiasz 30, będą służyć Panu, Bogu swemu, i Dawidowi, Królowi swemu, którego im wzbudzę. To jest również scharakteryzowane jako pęd z rodu Dawida. I tak Dawid nigdy nie zawiedzie, aby mieć człowieka siedzącego na tronie domu Izraela.

Jak więc ten, który nadchodzi, może być nazywany latoroślą, odroślą Dawida, potomkiem Dawida, ale także Dawidem? I do tego dojdziemy, ponieważ ta kwestia pojawia się również w Księdze Ezechiela. Ale sedno sprawy jest takie: termin Dawid, hebrajski termin, imię Dawid, jest formą bierną i pochodzi od rdzenia oznaczającego kochać. A zatem bierna koncepcja miłości to umiłowany.

I tak, kiedy czytaliśmy te rzeczy o tym, że zamierzam, oni zamierzają, Dawid będzie ich pasterzem. Wskreszę Dawida dla nich. Nie mówimy o zmartwychwstałym Dawidzie, który będzie rządził Izraelem.

Mówimy o ukochanym, który będzie latoroślą, odroślą Dawida itd. Więc wrócimy do tego, ale to właśnie się tam dzieje. I podobna obietnica w Księdze Jeremiasza 33.

Ezechiel 34, Ustanowię nad nimi jednego pasterza, sługę mego Dawida, i on będzie je paść. Ezechiel 34, Ja, Pan, będę ich Bogiem. Sługa mój Dawid będzie księciem pośród nich.

Ja, Pan, powiedziałem. Ezechiel 37, mój sługa Dawid będzie królem nad nimi. Będą mieli jednego pasterza.

A Ezechiel 37, Dawid, mój sługa, będzie ich księciem na wieki. Tak więc klasyczny sposób patrzenia na tego typu stwierdzenia był taki, że jest to rodzaj chrystologicznego lub symbolicznego typu mesjańskiego, i to jest wystarczająco prawdziwe. Ale jak powiedzieliśmy, prawdziwym problemem jest to, że termin Dawid, Dawid oznacza umiłowanego.

A więc, kiedy czytasz te fragmenty, Pan naprawdę mówi, że ukochany będzie ich księciem. Będzie nad nimi panował. I później dowiadujemy się, oczywiście, że to jest Jezus.

Pewne genealogiczne uwagi lub roszczenia są tutaj podane w odniesieniu do Jezusa. Ewangelia Mateusza 1 zaczyna się od tego: genealogia, zapis genealogii Jezusa Chrystusa, syna Dawida, syna Abrahama. Wprowadzenie Łukasza do niego będzie świetne.

I nazywamy Synem Najwyższego, Pan Bóg da mu tron jego ojca Dawida. W genealogii, która sięga aż do Adama, jest identyfikowany jako syn Dawida i tak dalej. I tylko, aby wspomnieć tutaj o genealogii Mateusza, istnieje hebrajska technika używania liczb.

A kiedy to zrobisz, odkryjesz, że genealogia, trzy zestawy 14 pokoleń w hebrajskim piśmie, mogą być scharakteryzowane przez spółgłoski tworzące imię Dawid. I tak, idea Dawida faktycznie leży u podstaw struktury genealogii. Nazywa się gametria.

I to jest coś, na co możesz spojrzeć. Myślę, że znajdziesz to w Internecie dość łatwo. Pisałem o tym w moim własnym trzecim tomie, ale to nie jest dla mnie nowy pomysł. Ale to jest po prostu fascynujące, że ten motyw Dawida jest bardzo ważny.

Dawid jest wymieniony w Biblii o wiele, wiele razy częściej niż Mojżesz, co jest interesujące. I przyjrzymy się temu nieco później. Tak czy inaczej, w identyfikacji tego przymierza Dawidowego i znaczenia Dawida tutaj, w Dziejach Apostolskich 13, Paweł, w swoim przemówieniu do synagogi w Antiochii Pizydyjskiej, próbuje zwrócić uwagę, że słuchajcie, to jest to, na co czekaliśmy.

Paweł identyfikuje się jako apostoł ewangelii, obiecaną przez proroków odnośnie jego syna, który, jeśli chodzi o jego naturę ludzką, był potomkiem Dawida. Cóż, ten król Dawidowy był z pewnością oczekiwany i oczekiwany, i widzimy to również w powszechnym uznaniu. I znowu, po prostu przejdziemy przez nie błyskawicznie, ponieważ będą w notatkach.

Ale Jezus idzie dalej. Ma ludzi, dwóch niewidomych mężczyzn idących za nim, wołających: zmiłuj się nad nami, synu Dawida. Ludzie są zdumieni jego cudami i mówią: czy to może być syn Dawida? Kobieta kananejska, która ma nadzieję na wybawienie córki, mówi: Panie, synu Dawida, zmiłuj się nade mną.

Niewidomi ludzie w Jerychu, Panie, synu Dawida, zmiłuj się nad nami. Kiedy Jezus wjeżdża do Jerozolimy, Hosanna synowi Dawida, błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie.

Oczywiście, to obraża kapłanów i nauczycieli prawa. Ślepy Bartymeuszu, Jezusie, synu Dawida, zmiłuj się nade mną, i tak dalej. Sam Jezus przedstawia argument, co myślicie o Chrystusie? Czyim jest synem? Synem Dawida, odpowiedzieli.

Cóż, jeśli Dawid nazywa go Panem, to jak może być jego synem? Jezus tutaj wykorzystuje fakt, że Psalm 110 był rozumiany jako Psalm Mesjański. Ale wiemy, jak to się zaczyna. Pan powiedział do mojego Pana, usiądź po mojej prawicy, a uczynię twoich wrogów podnóżkiem dla twoich stóp.

Jezus mówi, no, zaczekaj chwilę. Jeśli Dawid nazywa tę postać Mesjasza, tego syna Dawida, Panem już, jak może być synem Dawida? Tak więc, to implikuje tajemnicę wcielenia i to, co się wydarzyło. I tak, oczywiście, Jezus był tego w pełni świadomy.

Jeśli rozważymy kwestię typologii, a pamiętacie, jak mówiliśmy o Noem, mówiliśmy o typologii. I powiedzieliśmy, że typologia, tak jak uczeni używają tej idei, jest kwestią urzędu, niekoniecznie charakteru. Tak więc Achab, nawet jako król w Izraelu, który wcale nie był zbyt dobrym charakterem, technicznie rzecz biorąc, nadal mógłby być nazwany typem Chrystusa, ponieważ był królem w Izraelu.

Zatem Noe, jako prorok-pośrednik przymierza, który rzeczywiście pracował dla odkupienia ludzi, z pewnością mógłby być nazwany typem Chrystusa. Miał też cechy, które później były prawdziwe dla Jezusa. Był sprawiedliwy.

Był wierny Bogu itd. Ale Dawid jest typem Chrystusa przez swoje urzędy. Jest królem.

On jest prorokiem. Był pasterzem, trochę na marginesie. Ale idea króla jako pasterza jest bardzo stara w starożytnym świecie.

Jeśli czytasz egipskie inskrypcje, faraonowie nie są zbyt często nazywani pasterzami. Ale jeśli spojrzysz na ikonografię, faraonowie mieli kij pasterski. W Mezopotamii był to bardzo powszechny sposób mówienia.

Król jest pasterzem. I tak, pomysł, że władca będzie pasterzem, jest czymś standardowym. Dlaczego? Cóż, ponieważ bierzesz pod uwagę masę ludzi tam na zewnątrz, oni są trzodą. Oni potrzebują pasterza.

Co ciekawe, Mojżesz był pasterzem, zanim został władcą, przywódcą. Dawid był pasterzem, zanim został przywódcą. A Jezus mówi o sobie, że jest dobrym pasterzem w Jana 10.

Tak więc ta postać przewija się przez całą Biblię. Oczywiście, w Psalmie 23, Pan jest moim pasterzem. Rozmawialiśmy o tym trochę.

Imię Dawid oznacza umiłowany. I tak, gdy Jezus wychodzi z wód chrztu, a głos z nieba mówi: oto mój syn, umiłowany, w którym mam upodobanie. Gdyby przetłumaczyć to na hebrajski, można by powiedzieć: oto mój syn, Dawid, ponieważ to właśnie oznacza to imię.

A więc Jezus naprawdę jest wszystkim, czym imię Dawid mogłoby być lub co mogłoby oznaczać. Tam masz rzeczywiste wcielenie, realizację obietnicy, obietnice, które otrzymujesz w Jeremiaszu i Ezechielu, szczególnie o Dawidzie, który będzie nad nimi panował. Rozmawialiśmy o temacie świadectwa.

Chcę do tego wrócić i powiązać to z czymś innym. Izajasz 55, jak możemy pamiętać, powiedział: Uczyniłem go świadkiem dla ludów, wodzem i dowódcą ludów. I nawiasem mówiąc, uczyniłem go.

No cóż, jak możesz tego używać? Jak możesz mówić, że go stworzyłem, skoro miną jeszcze stulecia, zanim się urodzi? I warto to tutaj odnotować jako rodzaj przypisu lub czegoś w tym stylu. Wiele proroctw w Starym Testamencie jest wypowiedzianych tak, jakby już się wydarzyły. A SR Driver, dość liberalny uczony z Oksfordu pod koniec XIX i na początku XX wieku, napisał książkę o czasach hebrajskich.

I miał pomysł, który moim zdaniem nie jest daleki od prawdy, tego, co nazywał proroczym doskonałością. Wyjaśnił, że pomysł był tak żywy, że był to fakt dokonany dla proroka. Więc napisał to jako coś, co już się wydarzyło.

Myślę, że nieco lepszym sposobem spojrzenia na to jest to. Jeśli prorocy, jak mówi Piotr, byli niesieni przez ducha, jeśli słowa, które mówili, były duchem mówiącym przez nich, cóż, duch, Bóg, jest poza czasem. Jest Alfą i Omegą w jednym i tym samym momencie.

Dlatego Paweł może powiedzieć w Liście do Efezjan 2, że już zasiadamy z Chrystusem w niebiańskich królestwach. Dla niego nie czujemy tego w ten sposób, ale to już się stało. Paweł nas uspokaja.

Stało się. To już przesądzone. I tak, dla Boga, zanim stworzył wszechświat, eschaton był dla niego obecny i został mu przekazany.

Więc dla Boga, wszystko jest poza czasem, a oczywiście żyjemy w kontinuum czasoprzestrzennym, prawda? Nic nie może istnieć bez czasu jako części pakietu, kontekstu, w którym istnieje. I tak Bóg stworzył również czas. A jeśli go stworzył, to wydaje się, że z definicji jest poza nim.

I najwyraźniej niebo ma swój własny czas, w który nie będziemy się zagłębiać. Ale chociaż Meredith Klein pisała o tym, a ja muszę to zrobić pod koniec mojego pierwszego tomu, trochę się z nim utożsamiając, myślę, że dowody są. Ale tak czy inaczej, Bóg jest poza czasem, więc wszystko jest dla niego obecne.

Wszystko jest dla niego przeszłością. Wszystko jest dla niego przyszłością, wszystko w tym samym czasie. Mów o jego myślach, które są ponad naszymi myślami.

Nie możemy zacząć tam docierać. Ale sedno sprawy jest takie, że jeśli wszystkie czasy są przeszłością dla Boga, może On bardzo łatwo dać przez proroka opis lub sprawozdanie z czegoś, jakby to już się wydarzyło. Nie ma nic prostszego.

Dlatego w 1 Królów 13, myślę, że może prorokować, że przyszły król o imieniu Jozjasz przybędzie tutaj i zrobi te rzeczy. Dlatego w Izajasza 44 i 45, może, przez Izajasza, prorokować o Cyrusie, który jeszcze się nie narodził. Więc to nie jest trudna koncepcja, ale trzeba przyznać i zgodzić się, że proroctwa się zdarzają, że są możliwe, że są tym, czym są.

Pochodzi od Boga. A jeśli ktoś to zaakceptuje, to wszystko inne wynika. Ale tak czy inaczej, uczyniłem go świadkiem dla ludów.

W Psalmie 89 czytamy również: Ustanowię go moim pierworodnym, najwywyższonym z królów ziemi. To jest król Dawidowy, który nadchodzi. Tak więc te tematy świadectwa Dawidowego i króla Dawidowego, lub Dawida jako pierworodnego, zbiegają się w Nowym Testamencie.

Jezus Chrystus, który jest wiernym świadkiem, pierworodnym z umarłych. Ale także, ten sam wierny świadek jest pierworodnym całego stworzenia. I ważne jest, aby zrozumieć tę koncepcję pierworodnego, ponieważ arianie mieli taką ideę, że, no cóż, spójrz, jeśli jest pierworodnym całego stworzenia, to jest naprawdę wyjątkowy, ponieważ był pierworodnym, ale to musi oznaczać, że był czas, kiedy nim nie był.

To nieporozumienie, ponieważ w Psalmie 89 czytamy, że mianuję go moim pierworodnym. Innymi słowy, pierworodny jest tutaj używany jako status mianujący, techniczny, prawny koncept. Pierworodny jest dziedzicem.

A Pan mówi, że tego króla, który nadchodzi, tego Dawida, ustanowię pierworodnym. Innymi słowy, będzie dziedzicem wszystkiego, czym jest. I oczywiście, w nim również dziedziczymy.

Okej. Więc to przymierze Dawidowe pociąga za sobą budowę świątyni. Ta świątynia zostanie zbudowana przez syna Dawida.

Syn Dawida to Shlomo Solomon. Imię oznacza jego pokój, co uważam za fantastyczne, ponieważ Księżę Pokoju, Sar Shalom, Księżę Pokoju w Księdze Izajasza 9, to wcielony syn Dawida, który nadchodzi. A Jezus składa obietnicę: pokój zostawiam wam.

To nie jest to, co świat może ci dać. Zostawiam to tobie. A tak na marginesie, skoro mówimy o pokoju, to nie jest źle zastanowić się nad znaczeniem tego słowa, bo nie sądzę, żeby greckie słowo naprawdę je oddawało.

Ale jeśli zrozumiemy, że za tym greckim terminem Ireneusz kryje się Shalom, pokój. Podstawową ideą Shalom jest całość, solidność. I to właśnie mówi Jezus.

On nie mówi, że zostawię ci spokój, ponieważ powiedział już, że jesteś błogosławiony, gdy ludzie cię prześladują i kłamią o tobie z mojego powodu, ponieważ to właśnie zrobili prorokom. On mówi, że przez Ducha, który w tobie mieszka, uczynię cię bardziej kompletnym, bardziej zdrowym. Będziesz miał zdrowie Shalom.

I cokolwiek innego wydarzy się z zewnątrz, cokolwiek stanie na twojej drodze. I to jest o wiele, wiele lepsze. I to jest obietnica.

I on jest Księciem tego. Więc ten syn Dawida, on będzie królem. On będzie prorokiem.

Będzie budowniczym świątyni. I to, oczywiście, staje się nami, kościołem. I istnieje historia teofanii związanej ze świątynią, która jest z tym zgodna.

W przybytku Mojżesz kończy budowę przybytku. A co się dzieje potem? Chmura chwały, obłok teofaniczny, okrywa namiot spotkania, przybytek. Chwała Pana wypełniła przybytek.

Mojżesz nie mógł wejść do namiotu spotkania, ponieważ obłok spoczął na nim, a chwała Pana wypełniła przybytek. Później, gdy Salomon ukończył budowę świątyni, syn Dawida zbudował tę świątynię, podczas gdy kapłani się wycofali, a obłok wypełnił świątynię. Kapłani nie mogli wykonywać swojej służby z powodu obłoku, ponieważ chwała Pana wypełniła jego świątynię, tak jak chwała Pana wypełniła przybytek.

A później Pan charakteryzuje to w ten sposób. Poświęciłem tę świątynię. Odłożyłem ją na bok.

Ogłosiłem ją świętą, umieszczając tam swoje imię na zawsze. To jest kolejna rzecz. Świątynia, którą zbudował Salomon, staje się święta, a staje się święta nie dlatego, że ludzie poświęcają ją Panu, ale dlatego, że Pan ją uświęca.

Jego obecność czyni ją świętą. Jeśli przypomnimy sobie Wyjścia 3, kiedy Pan pojawił się tam i powiedział Mojżeszowi, aby zdjął sandały, ponieważ jest to ziemia święta, myślę, że mogę zagwarantować, że gdy to wszystko się skończyło i Pan odszedł, ziemia znów była ziemią. To był po prostu brud.

Nie ma w tym nic świętego. Można by po nim chodzić w sandałach lub bez. Nie miałyby to znaczenia.

Tak więc obecność Pana czyni rzecz świętą, a ludzie rozumieją to od dłuższego czasu. I to czyni nas również świętymi. I my również stajemy się świątyniami, i widzimy odpowiednik Nowego Testamentu do tego Starego Testamentu w tym inwestyturze przez Pana.

Gdy nadszedł dzień Pięćdziesiątnicy, byli wszyscy razem na jednym miejscu. Nagle z nieba rozległ się dźwięk, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym siedzieli. Ujrzeni coś, co przypominało języki ognia, które się rozdzieliły i spoczęły na każdym z nich.

Wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i zaczęli mówić innymi językami, gdy Duch im na to pozwalał. Tak więc, jak często rozpoznają uczeni, jest to teofania burzy, a Pan przychodzi do nowej świątyni, którą teraz tworzy, aby taka była, teraz tworzy świątynie. To wszyscy ludzie, świątynia z żywych kamieni, jak mówi Piotr, poszczególne świątynie, które razem tworzą świątynię korporacyjną.

Więc myślę, że to pokazuje cudowną stałość w Panu. Świątynia jest przygotowana, a On wchodzi do niej i czyni ją prawdziwą świątynią, prawdziwym mieszkaniem. I rozmawialiśmy o znaczeniu słowa świątynia, oznaczającego duży dom lub po prostu mieszkanie.

Dlatego możemy być nazywani świątyniami, ponieważ świątynia nie musi oznaczać budynku z kamienia czy czegokolwiek innego, ani nawet przybytku czy namiotu. Może to być miejsce, w którym Pan mieszka w pewien sposób, naprawdę obecny, i to jest to, czym jest w nas. Więc ten syn Dawida, o którym tu mówimy, jest umiłowany, jest Dawidem.

On przynosi swój pokój, a imię Salomona zapowiada to lub zapowiada. I buduje świątynię, więc Salomon oczywiście to robi, ale potem syn Dawida, większy syn, Dawid, umiłowany, buduje kościół. Tak więc wiele wynika z tego przymierza Dawidowego; te obietnice, które czytamy w 2 Samuela 7 i Nowym Testamencie, oczywiście, z pewnością łączą to dla nas.

Cóż, skoro Dawid jest prorokiem, warto rozważyć dynamikę proroctwa i to, co ono może oznaczać. Chciałbym więc spojrzeć na Dawida jako na kompozytora, harfistę lub czciciela. I myślę, że pierwsze miejsce, które naprawdę się pojawia, to 1 Samuela 16, gdzie pamiętasz, że Pan mówi Dawidowi w 2 Samuela 7, że ten twój syn, potomek, zbuduje świątynię.

Jeśli zgrzeszy, ukarzę go, ale nie odbiorę mu mojej miłości ani łaski, jak uczyniłem to z Saulem. Cóż, tak to wygląda, gdy łaska jest odjęta. I myślę tak, więc co to jest? To Duch Święty; Duch Pański odstąpił od Saula.

No cóż, ale to nie jest najgorsze, bo potem zły duch od Pana go dręczył. I myślę, że tutaj przypadkowo rozumiemy, że nie jest tak, że Pan ma stajnię złych duchów i pozwala jednemu odejść, kiedy tylko chce, sprawia komuś kłopoty. Pozwala złemu duchowi przyjść i robić, co chce.

I używa tego jako osądu nad Saulem w tym przypadku. I tak, nawiasem mówiąc później, kiedy Dawid dopuścił się cudzołóstwa z Batszebą i w Psalmie 51 modli się, nie odbieraj mi swojego Ducha Świętego. On wie, jak to wygląda w przypadku Saula i nie chce, żeby to przydarzyło się jemu.

I to jest bardzo znacząca modlitwa z jego strony. I Pan był wierny temu. Nie zabrał swojego ducha Dawidowi, ale zabrał swojego ducha Saulowi.

I tak słudzy Saula mówią do niego: oto zły duch od Boga cię dręczy. Niech nasz Pan rozkaże swoim sługom tutaj, aby poszukali kogoś, kto mógłby grać kłamcę. On zagra, gdy zły duch od Boga przyjdzie na ciebie, i poczujesz się lepiej.

Więc Saul powiedział do swoich sług: znajdźcie mi kogoś, kto dobrze gra i przyprowadźcie go do mnie. A jeden z nich powiedział: Widziałem syna Jessego z Betlejem, który umie grać kłamcę. To odważny człowiek i wojownik.

Mówi dobrze. Jest przystojnym mężczyzną, a Pan jest z nim. Saul wysła więc posłańców do Jessego i mówi: wyślij mi swego syna, Dawida, który jest z owcami.

Więc Jesse bierze osła obładowanego chlebem, bukłak wina i młodego kozła i wysła ich wraz ze swoim synem Dawidem do Saula. Dawid przybył do Saula i wstąpił do jego służby. Saul bardzo go lubił.

I Dawid stał się jednym z jego giermków. Wtedy Saul posłał wiadomość do Jessego, mówiąc: pozwól Dawidowi pozostać w mojej służbie, bo jestem w nim zadowolony. Ilekroć duch od Boga przychodził na Saula, to jest zły duch, którego Bóg dopuścił, Dawid brał swojego kłamcę i grał.

Wtedy ulga przysłała do Saula. Poczłby się lepiej. Zły duch by go opuścił.

Możliwe wyjaśnienia, ulga psychologiczna lub emocjonalna. Cóż, to może być. Ale zasugerowałbym, że możesz zagrać piękną muzykę gdziekolwiek, i niekoniecznie odpędzi to demona, nie odpędzi złego ducha.

Więc co się tu dzieje? Myślę, że, no cóż, wyraźnie, używam terminu wyzwolenie. Saul jest wybawiany od ducha. Duch go atakuje i zostaje uwolniony.

Dostaje to na jakiś czas, kiedy gra David. Okej. Więc co się dzieje, kiedy gra David? Czy on po prostu gra melodię i czy to sprawia, że Saul czuje się lepiej? Myślę, że musi być coś więcej.

Myślę, że Psalm 22 może nam pomóc to zrozumieć, jeśli zrozumiemy go we właściwy sposób. NIV tłumaczy werset trzeci: Ty jesteś tym jedynym. Zasiadasz na tronie jako Święty. Ty jesteś tym, którego Izrael chwali.

Myślę, że lepszym sposobem na to byłoby powiedzenie, że jesteś Świętym, który zasiada na tronie, zamieszkującym chwałę Izraela. A jeśli tak jest, co to oznacza? Oto, co myślę. Kiedy trwa prawdziwe wielbienie Pana, Pan odpowiada.

On to szanuje. On się przedstawi. To znaczy, że jego Duch Święty jest tam bardziej obecny, a ludzie są błogosławieni.

Niektórzy mogą twierdzić, że mają namacalne doświadczenie tego. Inni nic nie czują, ale myślę, że dzieje się to w każdej chwili. I myślę, że to właśnie oznacza ten Psalm.

Pan zamieszkuje w uwielbieniu. Kiedy ludzie są naprawdę Nim, On jest tam, witając to, błogosławiąc ich. To nie jest tylko emocjonalne.

Więc, jak czasami mówię studentom, wiecie, myślę, że moglibyście mieć dwie osoby w dwóch pokojach. Oboje śpiewają te same hymny w tym samym czasie. Jedna z nich naprawdę czci.

Oni śpiewają i czczą w duchu i prawdzie. Inni po prostu śpiewają pieśń. W jednej z nich odbywa się prawdziwe uwielbienie; Pan jest obecny.

On to honoruje. Drugi, nie za bardzo. Mam na myśli, że jest wszechobecny.

Mówię tylko, że on pojawia się w szczególny sposób. Jeśli tak jest w przypadku Davida, to znaczy, że Duch Święty się pojawia. Zły duch nie czuje się z tym zbyt komfortowo.

I tak odchodzi na jakiś czas. To by to wyjaśniało. W każdym razie tak się dzieje.

Później dowiadujemy się, mam na myśli, że rozmawiamy o Dawidzie i oddawaniu czci. Dawid jest w to bardzo zaangażowany. Te fragmenty, jak czytamy, i proroczy wymiar tam jest.

Dawid z pewnością miał wiele wspólnego z kultem, a później jako Król Izraela. Zaaranżował, aby niektórzy Lewitowie byli muzykami itd. Termin harfy, w pewien sposób go podkreśla, ponieważ jest zaangażowany.

Co ciekawe, Dawid wyodrębnia tutaj niektórych synów Asafa i tak dalej do posługi prorokowania przy akompaniamencie harf, lir i cymbałów. To w pewien sposób łączy muzykowanie z prorocstwem. Proroctwo ma miejsce, oczywiście, ponieważ bierze w nim udział Duch Święty.

Fragment, który moim zdaniem można by z tym powiązać, znajduje się w 2 Królów 3. Ponownie, pomijam niektóre z nich, ponieważ są one podobne. W tym przypadku

Moab zbuntował się przeciwko Izraelowi i był państwem wasalnym północnego królestwa. Król Izraela i Jozafat, którzy przybywają z południa, król Judy, który mu pomaga, oraz król Edomu łączą się jako sojusznicy, aby wystąpić przeciwko Moabowi i spróbować go odzyskać.

Nawiasem mówiąc, jest to bardzo typowe dla tego, co działo się w starożytnym świecie. Wasal buntował się, a suweren wyruszał, aby ich odzyskać i odzyskać pod swoją zwierzchność. Dokładnie to dzieje się tutaj.

Cóż, tracą drogę i zaczynają myśleć, że może Pan pozwolił im wyjść tutaj, aby ich zniszczyć. On ich osądzi. I tak Jozafat mówi, cóż, czy jest jakiś prorok Pana w pobliżu, którego moglibyśmy skonsultować? I znajdują Elizeusza.

Więc Elizeusz przychodzi i mówi, tak pewnie, jak żyje Pan Wszechmogący, któremu służę, gdybym nie miał szacunku dla obecności Jozafata, króla Judy, nie zwracałbym żadnej uwagi na ciebie, królu Izraela. Ale teraz przyprowadź mi harfistę. I tak, podczas gdy harfista gra, ręka Pana przychodzi na Elizeusza.

I mówi, że to jest to, co Pana, więc to jest interesujące. Czym jest ręka Pana? Myślę, że to jest termin ręka w języku hebrajskim. Mam na myśli, jeśli się nad tym zastanowić, to nie jest to po prostu to, i nie jest to całe przedramię, ale jest to tak.

Więc to jest, wiesz, to jest to, z czym możesz robić rzeczy. Możesz władać mieczem i możesz tworzyć rzeczy. Czasami jest to używane w przenośni dla władzy.

I myślę, że to jest dobre zrozumienie. Moc Pana zstąpiła na niego, ale to, co rozumiemy, to duch. Tak to jest duch prorocstwa.

To Duch Święty tworzy prorocstwo. Tak więc yad, ręka, moc Pana to Duch, który przychodzi na Elizeusza, a on wtedy prorokuje. To jest to, co mówi Pan.

Napełnię tę dolinę kałużami wody. Nie ujrzysz wiatru ani deszczu, a jednak ta dolina napełni się wodą, a ty, twoje bydło i inne twoje zwierzęta będziecie pić. A to jest łatwa rzecz w oczach Pana.

On również wyda Moab w twoje ręce i tak dalej. I wszystko to się spełni. Więc co z tego wszystkiego zrobić? Cóż, co z tego konkretnie zrobić? Ponieważ instrument i gra, która się odbywa, to te same terminy w języku hebrajskim, które otrzymujesz, gdy Dawid gra przed Saulem.

A w tym przypadku, wyraźnie granie, dlaczego Elizeusz o to prosi? Myślę, że po pierwsze, jeśli granie jest, to znowu, to nie jest tylko muzyka. To będzie uwielbienie. A Pan odpowiada na to i przychodzi do niego i daje mu prorocstwo.

Teraz, Pan nie musi tego mieć, aby dać proroctwo, prawda? Pan może prorokować bez muzyki, ale w tym przypadku wybiera to. Ale tutaj mamy skojarzenie gry, uwielbienia, jeśli wolisz, i nadejścia Ducha Świętego. Myślę, że prawdopodobnie to działo się, gdy Dawid uwolnił Saula.

Jakie wnioski lub wnioski możemy stąd wyciągnąć? Muzyka może być akompaniamentem proroctwa i uwielbienia. I to wydaje się sugerować, że uwielbienie może czasami zapraszać ducha do dzieła proroctwa. Rozmawialiśmy o tym trochę, ale równie dobrze możemy przyjrzeć się temu tutaj trochę w językach.

Psalm 22, ty, święty, mieszkający lub siedzący na tronie, ten czasownik może oznaczać siedzieć na tronie lub mieszkać, chwała Izraela. Septuaginta przyjmuje, że mieszkasz pośród świętych, chwała Izraela. Podobnie Wulgata, ty jednak, w miejscu świętym, mieszkasz, chwała Izraela.

Prawdopodobnie najlepszym tłumaczeniem jest to, że jesteś świętym i mieszkasz pośród pochwał Izraela. Zamieszkujesz pochwały swojego ludu. Tak więc wstępny wniosek jest taki, że nie wszystkie proroctwa pojawiają się w kontekście czci, ale kontekst czci może przywoływać ducha proroctwa.

To może być równie istotne dla kościoła dzisiaj, jak wydaje się być dla Dawida, gdy uwolnił Saula. Tak więc przymierze Dawidowe przewiduje nowe, jak powiedzieliśmy, i to jest przymierze, ostateczne i jedyne pozostające w działaniu, przymierze specjalnej łaski, na które teraz zwrócimy uwagę.

To jest dr Jeffrey Niehaus w swoim nauczaniu na temat teologii biblijnej. To jest sesja 8, Przymierze Dawidowe.